

Arrest

nr. 277 744 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W.ZAGNOUN, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2021 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: S.

Voornaam: S.
Geboortedatum: 11.05.1985
Nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis onder de naam S. S. geboren op 11.05.1985, nationaliteit Spanje

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatriëerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft minstens sedert 08.01.2021 in het Rijk. Betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd sinds 09.01.2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoorming en witwassen. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Bij beschikking van de Raadkamer d.d. 20.08.2021 wordt het aanhoudingsbevel opgeheven mits betaling van een borgsom van 10.000 euro.

De feiten wijzen op een gevaarlijke geestestgesteldheid van betrokkene. Er bestaat recidivegevaar gelet op de resultaten van de bevraging bij Europol waaruit blijkt dat betrokkene veroordeeld werd voor feiten van drugshandel en verboden wapenbezit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft in de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2021 verklaard een duurzame relatie in België te hebben. Hij zou twee kinderen hebben die in Roemenië en/of België verblijven. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel geen enkel element over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Uit geen enkel stuk blijkt dat hij weldegelijk een partner heeft in België, noch blijkt dat hij kinderen heeft in België. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om op basis van een legaal in België verblijvende partner en kinderen recht op verblijf te bekomen in België. Betrokkene werd nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn vermeende partner wisten of behoorden te weten dat een gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart redenen te hebben om niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Hij verklaart een hernia te hebben. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 08.01.2021 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, integendeel hij wordt verdacht van het plegen van strafbare feiten.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd sinds 09.01.2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering en witwassen. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Bij beschikking van de Raadkamer d.d. 20.08.2021 wordt het aanhoudingsbevel opgeheven mits betaling van een borgsom van 10.000 euro.

De feiten wijzen op een gevaarlijke geestestgesteldheid van betrokkene. Er bestaat recidivegevaar gelet op de resultaten van de bevraging bij Europol waaruit blijkt dat betrokkene veroordeeld werd voor feiten van drugshandel en verboden wapenbezit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene werd sinds 09.01.2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering en witwassen. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Bij beschikking van de Raadkamer d.d. 20.08.2021 wordt het aanhoudingsbevel opgeheven mits betaling van een borgsom van 10.000 euro.

De feiten wijzen op een gevaarlijke geestestgesteldheid van betrokkene. Er bestaat recidivegevaar gelet op de resultaten van de bevraging bij Europol waaruit blijkt dat betrokkene veroordeeld werd voor feiten van drugshandel en verboden wapenbezit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 08.01.2021 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst wegens gezondheidsproblemen. Hij verklaart een hernia te hebben. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Ook op 25 augustus 2021 wordt aan verzoeker in inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer , die verklaart te heten:

Naam: S.

Voornaam: S.

Geboortedatum: 11.05.1985

Nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis onder de naam S. S. geboren op 11.05.1985, nationaliteit Spanje

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatriëerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd sinds 09.01.2021 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoorming en witwassen. Feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Bij beschikking van de Raadkamer d.d. 20.08.2021 wordt het aanhoudingsbevel opgeheven mits betaling van een borgsom van 10.000 euro.

De feiten wijzen op een gevaarlijke geestestgesteldheid van betrokkene. Er bestaat recidivegevaar gelet op de resultaten van de bevraging bij Europol waaruit blijkt dat betrokkene veroordeeld werd voor feiten van drugshandel en verboden wapenbezit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft in de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2021 verklaard een duurzame relatie in België te hebben. Hij zou twee kinderen hebben die in Roemenië en/of België verblijven. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel geen enkel element over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Uit geen enkel stuk blijkt dat hij weldegelijk een partner heeft in België, noch blijkt dat hij kinderen heeft in België. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om op basis van een legaal in België verblijvende partner en kinderen recht op verblijf te bekomen in België. Betrokkene werd nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn vermeende partner wisten of behoorden te weten dat een gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst ten gevolge van gezondheidsproblemen. Hij verklaart een hernia te hebben. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Overigens blijkt verzoeker inmiddels vrijgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende! partij de facto verplicht naar Albanië terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn partner en kinderen.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met zijn partner, mevrouw G. B., die een definitieve Belgische verblijfstitel bezit. Samen zijn ze ouders van twee minderjarige kinderen, zijnde:

- G. N-C geboren te P. (Roemenië) op 14 augustus 2019.*
- G. A.-A. geboren te Hyon (Frankrijk) op 18 april 2006.*

Vooraf aan het aanhoudingsbevel lastens verzoeker woonde hij samen met zijn partner en kinderen te [...]. Recent verhuisden ze naar Brakel

Bijgevolg is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

De partner van verzoekende partij Mevrouw G. bezit een definitieve Belgische verblijfstitel en geen Albanese waardoor zij onmogelijk het land kan verlaten.

Indien verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat hij nadien zijn familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op zichzelf, zijn kinderen en zijn familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de procedure huwelijksaangifte in Spanje alle nodige formaliteiten vervulde en aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag verder te zetten in het land van origine.

Verzoekende partij bezit immers officiële verblijfsdocumenten van Spanje

Ook het feit dat verzoekende partij vader is van hun jonge kinderen maakt het onmogelijk voor verzoekende partij om van zijn partner te worden gescheiden. Er kan onmogelijk verwacht worden van hem en hun kinderen dat ze louter ter vervulling van een formaliteit gescheiden zou worden van zijn partner gedurende maanden. En zelfs jaren aangezien het inreisverbod dd. 25.08.2021 verzoeker verbiedt het grondgebied te betreden gedurende een periode van 3 jaar.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. In de bestreden beslissingen wordt wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker over zijn partner en twee kinderen. De verwerende partij heeft evenwel geconcludeerd dat het administratief dossier van verzoeker geen enkel element bevat over het voorgehouden gezinsleven dat toelaat aan te nemen dat het gaat om een werkelijk gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, nu uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker een partner en kinderen heeft in België en verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om op basis van een legaal in België verblijvende partner en kinderen recht op verblijf te bekomen. De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden, en heeft er ook op gewezen dat verzoeker nooit werd gemachtigd tot een verblijf in België zodat zowel hijzelf als zijn partner wisten of behoorden te weten dat een gezinsleven in België van in het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is.

Verzoeker moet dus met concrete argumenten aannemelijk maken dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de mate dat verzoeker wijst op zijn vermeende gezinsleven in België en stelt dat, aangezien er sprake is van een voldoende hechte relatie- er een schending voorligt van deze bepaling indien hij zou worden gedwongen het land te verlaten, kan hij niet zonder meer worden gevolgd. Immers, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan

(EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Zoals hiervoor reeds werd gesteld, werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker nooit werd gemachtigd tot een verblijf in België zodat zowel hijzelf als zijn partner wisten of behoorden te weten dat een gezinsleven in België van in het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie. Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat er *in casu* sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. De loutere verwijzing naar het bestaande gezinsleven op zich volstaat daartoe niet. Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote niet samen met hem het land kan verlaten omdat zij geen Albanese verblijfstitel heeft, maar verderop stelt hij dan dat hij verblijfsdocumenten heeft voor Spanje. In die optiek kan hij dus naar Spanje terugkeren en zich desgewenst laten vergezellen door zijn echtgenote, die Unieburger is. Verzoeker toont dus minstens niet aan dat er een onoverkomelijke hinderpaal is om het gezinsleven verder te zetten in Spanje. In het licht van verzoekers stelling dat hij de vader is van de jonge kinderen in het gezin en dat het onmogelijk is voor hen om te worden gescheiden, moet er bovendien op worden gewezen dat verzoeker zelf heeft verklaard dat de kinderen, geboren in 2006 en 2019, deels in Roemenië –het land van origine van de moeder- en deels in België verblijven, hetgeen sowieso een scheiding veronderstelt. Verder wordt het niet ontkend dat verzoeker niet eerder een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn partner en/of kinderen. Dat deed hij pas enkele maanden na de bestreden beslissingen. Daarenboven toont hij op geen enkele wijze aan dat hij de voornaamste zorgdrager is van de kinderen, en dat zo verzoekers partner ervoor opteert om samen met de kinderen in België te verblijven, zij zich niet derwijze zouden kunnen organiseren dat verzoeker zijn vaderrol op een andere manier kan blijven vervullen, zo bijvoorbeeld via de hedendaagse communicatiemiddelen en/of via periodieke bezoeken van moeder en kinderen op zijn Spaanse verblijfsadres of elders in het buitenland.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij ten onrecht heeft vastgesteld dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de *“schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat het bevel niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu de redenen waarom de beslissing werd genomen onduidelijk zijn.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, en verwijst hiernaar naar een vermeende ondervraging met Europol

Dit kan verzoeker in geen geval begrijpen.

Verzoekende partij stelt zich vele vragen bij die ondervraging bij Europol. Hij verwijst naar zijn blanco strafblad uit Albanië, en begrijpt dus niet hoe hij ervan kan worden verweten mogelijks een recidivist te zijn.

Ook is het huidige aanhoudingsmandaat gebaseerd op een lopend onderzoek voor de Belgische gerechten. Het is daarbovenop een onderzoek gebaseerd op zeer recente feiten. Het is onmogelijk om op heden reeds standpunten in te nemen met de betrekking tot de schuldvraag van verzoeker. Deze feiten aanhalen als argument voor het labelen van een persoon als gevaar voor de openbare orde (wat een zeer ernstig verwijt is) is uit den boze! Dit wijst op loutere kwaadwilligheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partij vraagt zich af waarom de onderzoeksrechter hem dan zou hebben vrijgelaten onder de voorwaarde van een borgsom. Ook de onderzoeksrechter dient na te gaan en te onderzoeken of de aangehoudene geen gevaar is voor de maatschappij of de openbare orde.

Hoe kan verzoekende partij daar na grondig onderzoek als veilig beschouwd worden maar door DVZ als een gevaar worden gezien.

Klaarblijkelijk was verzoeker dan toch niet zo gevaarlijk aangezien DVZ op 30.06.2021 zelf overging tot vrijlating van verzoekende partij.

Ten slotte bevat de motivatie van DVZ foutieve informatie. Zo stelt DVZ dat verzoeker nooit heeft gepoogd zijn verblijf te regulariseren, terwijl dit wel het geval is. Verzoeker heeft gepoogd zijn huwelijk te laten registreren in de Belgische registers van burgerlijke stand om op die manier een gezinshereniging aan te vragen met zijn vrouw en kinderen. Doch diende hij enkele documenten vanuit Spanje te halen waar h ij op heden nog steeds op wacht.

De redenen tot het afleveren van het bestreden inreisverbod werd als volgt geformuleerd:

(...)

Er wordt dus verwezen naar artikel 74/11 §1, tweede lid vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod.

Echter, kan de motivering absoluut niet als ‘afdoende’ worden beschouwd.

DVZ baseert zich op zelf getrokken, voorbarige conclusies en onwaarheden om het inreisverbod van 3 jaar te rechtvaardigen.

Ten eerste verwijst DVZ naar het feit dat er aanhoudingsmandaat werd uitgesproken lastens verzoekende partij. Er van uitgaan dat hij daardoor een crimineel is, tart de fundamentele principes van onze rechtstaat, zijnde het vermoeden van onschuld. Iemand als schuldig behandelen in een procedure dat zich slechts in de beginfase van het onderzoek bevindt is absoluut onbegrijpelijk en ongepast voor een instantie die de

Belgische staat vertegenwoordigt. Zeker gezien de onderzoeksrechter aan verzoeker een borgsom heeft toegestaan, toont alleen nog meer aan hoe onbegrijpelijk dit standpunt van DVZ is.

Dit zou de duur van het inreisverbod van 3 jaar moeten rechtvaardigen.

Vervolgens maakt DVZ zich er maar iets te gemakkelijk van af een onderzoek te doen naar het privé leven van verzoeker. Het enige dat ze opbrengen is dat verzoeker zijn gezin niet heeft vermeld in een vragenlijstje, hij hierdoor dus geen familie kan hebben. Deze redenering is zeer problematisch!

Verzoeker heeft wel degelijk twee kinderen die op het Belgisch grondgebied verblijven, samen met hun moeder (zijn partner).

Ook heeft hij zijn verblijf al proberen regulariseren via een gezinshereniging. Hij wacht nog steeds op enkele Spaanse documenten opdat de procedure gezinshereniging kan worden opgestart.

Voorheen bezat verzoeker immers een officieel verblijf in Spanje op basis van zijn huwelijk met zijn huidige partner.

Verzoekende partij heeft dus overduidelijke een gezins- en familielevens. Ook werden de stukken hieromtrent reeds naar de DVZ overgemaakt. Op 30.08.2021 wijzigden ze hun beslissing en gingen over tot vrijlating van verzoeker.

Wat opnieuw aantoont dat DVZ onvoldoende 2:ijn huiswerk heeft gedaan. Het feit dat ze hun beslissing hervormen na het toegestuurd krijgen van extra informatie, bewijst dat deze beslissing in de eerste plaats nooit had mogen plaatsvinden. Moest verweerder van in het begin zorgvuldig, correct en volledig te werk zijn gegaan, zou de beslissing niet zijn genomen.

Ook dient melding te worden gemaakt van het feit dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in België dd. 30.08.2021.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. art 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent het opleggen én omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar, waarbij verwerende partij zich beperkt tot uiterst stadaard motivering, onwaarheden en voorbarige conclusies.

Waarom dit het opleggen van een inreisverbod verantwoordt in de specifieke omstandigheden van verzoeker én waarom deze termijn van drie jaar wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van driejaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande het thans lopende onderzoek en de onduidelijkheid omtrent de ‘ondervraging’ met Europol, spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Noch van de aanwijzingen lastens verzoeker in het lopend onderzoek, noch van het feit dat de rechter wel degelijk een borgsom heeft toegestaan voor de vrijlating van verzoeker wordt enige melding gemaakt. Het is zeer merkwaardig dat een rechter een borgsom zou toekennen aan een persoon die geen vast verblijf heeft in België. Dit wijst er enkel op dat het dossier lastens verzoeker zeer mager is en nogmaals hetgeen dat DVZ hem verwijt absoluut onderuit haalt.

Het bevel bevat echter een zeer duidelijker standaard bepaling, helemaal niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan het gezinsleven van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. Het derde middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidbeginsel, en wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer voorbarig zonder enig substantief element verzoeker ervan verwijt een gevaar voor de openbare orde te zijn, en hiervoor omslachtig verwijst naar een ‘ondervraging’ met Europol.

Terwijl het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie.

Er wordt op zeer omslachtige wijze verwezen naar een ondervraging met Europol waaruit zou blijken dat verzoeker veroordeeld is geweest voor feiten die hem een gevaar voor de openbare orde maken. Dit is, in geen geval zorgvuldig, verzoeker verwijst naar zijn blanco strafblad uit Albanië en bevestigingen van het Alabanees Paret waaruit blijkt dat er geen enkel onderzoek lopende is naar verzoeker.

Ook het feit dat hij in België voor problemen zou zorgen houdt geen steek. Het aanhoudingsbevel lastens verzoeker is in geen geval een veroordeling. Anders oordelen zou een enorme schending van de rechten van verdediging zijn in het bijzonder de onschuldpresumptie. Daarnaast dient te worden vermeld dat DVZ op 30.08.2021 zelf overging tot het vrijlaten van verzoeker. Zo gevaarlijk zal hij dan wel niet zijn geweest.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij een echtgenote heeft die een vaste verblijfstitel heeft in België en waarmee hij twee kinderen heeft en hij is in het bezit van Spaanse verblijfsdocumenten. Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied met inreisverbod dient dan ook te worden vernietigd.

Verzoekende partij heeft dus overduidelijk een gezins- en familieleven. Ook werden de stukken hieromtrent reeds naar de DVZ overgemaakt. Hierdoor mocht verzoeker de gevangenis verlaten.

Wat opnieuw aantoonde dat DVZ onvoldoende zijn huiswerk heeft gedaan. Het feit dat ze hun beslissing hervormen na het toegestuurd krijgen van extra informatie, bewijst dat deze beslissing in de eerste plaats

nooit had mogen plaatsvinden. Moest verweerder van in het begin zorgvuldig, correct en volledig te werk zijn gegaan, zou de beslissing niet zijn genomen.

Daarnaast is het sinds het uitbreken van het Corona virus onmogelijk Albanië opnieuw te betreden.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

3.2.3. Het tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

In de mate dat de middelen betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, moet het volgende worden vastgesteld:

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd enerzijds, en op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden anderzijds. Beide motieven zijn elk op zich voldoende om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen schragen. Verzoeker, die geen enkel argument aanvoert tegen de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zodat dit motief onverminderd overeind blijft, heeft dan ook geen belang bij het aanvechten van het motief inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van dezelfde wet, nu dit in wezen overbodig is.

Aan verzoeker werd geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat enerzijds, en op grond van artikel 74/14, §3, 3° omdat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid anderzijds. Ook hier moet erop worden gewezen dat elk van deze motieven op zich volstaat om het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Wat betreft het risico op onderduiken werd toepassing gemaakt van artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, en zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de voorziene termijn en niet het bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Verzoeker stelt daar tegenover dat hij ten onrechte werd gesteld dat hij nooit heeft gepoogd zijn verblijf te regulariseren. De raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker wel beweert, doch niet met concrete elementen aantoont dat hij heeft gepoogd zijn huwelijk te laten registreren in de Belgische registers van de burgerlijke stand om op die manier een gezinshereniging aan te vragen en dat dat niet mogelijk zou zijn geweest omdat hij enkele documenten vanuit Spanje diende te halen. Daarenboven moet erop worden gewezen dat hij niet betwist dat hij zich niet heeft ingeschreven in de gemeente binnen de daartoe voorziene termijn en evenmin het bewijs levert dat hij op hotel verblijft. Waar hij verder in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn invrijheidstelling onder borgsom, en betoogt dat het zeer merkwaardig is dat een rechter een borgsom zou toekennen aan een persoon die geen vast verblijf heeft in België, kan worden verwezen naar de inhoud van de beschikking van 20 augustus 2021, die supra wordt weergegeven, en waarin wordt gesteld dat *“de invreemdelingstelling in vrijheid kan worden gesteld op voorwaarde dat die invreemdelingstelling afhankelijk gemaakt wordt van de verplichting om zekerheid te stellen ten einde de verschijning van de invreemdelingstelling, wanneer zulks van haar gevorderd wordt, bij alle proceshandelingen, meer bepaald in verband met het verder onderzoek, te waarborgen.”*

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet of dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Aangezien dit motief overeind blijft heeft verzoeker geen belang bij het openbare orde-motief in zoverre het wordt gehanteerd in het kader van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, waar verzoeker nog betoogt dat uit het bevel zoals het voorligt, niet blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven dat acht werd geslagen op zijn vermeende gezinsleven met partner en kinderen, en met zijn gezondheidstoestand. Aldus werd artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel degelijk gerespecteerd en werd erover gemotiveerd.

In de mate dat de middelen betrekking hebben op het inreisverbod, wordt gewezen op het volgende:

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Dit is het geval.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, zoals verzoeker terecht betoogt.

Verzoeker is van oordeel dat niet afdoende is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod.

De verwerende partij heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden met het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering en witwassen, feiten waarvoor hij kan worden veroordeeld, en dat bij beschikking van de Raadkamer het aanhoudingsbevel werd opgeheven mits betaling van een borgsom, dat de feiten wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid van verzoeker en er recidivegevaar bestaat gelet op de resultaten van de bevraging bij Europol waaruit blijkt dat verzoeker werd veroordeeld voor feiten van drugshandel en verboden wapenbezit zodat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Met betrekking tot zijn gezinsleven in België wordt in eerste instantie vastgesteld dat het administratief dossier van verzoeker geen enkel element bevat over het voorgehouden gezinsleven dat toelaat aan te nemen dat het gaat om een werkelijk gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, nu uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker een partner en kinderen heeft in België en verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om op basis van een legaal in België verblijvende partner en kinderen recht op verblijf te bekomen. De verwerende partij heeft er verder ook op gewezen dat verzoeker nooit werd gemachtigd tot een verblijf in België zodat zowel hijzelf als zijn partner wisten of behoorden te weten dat een gezinsleven in België van in het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is. Aangaande zijn gezondheidstoestand wordt vastgesteld dat de hernia die verzoeker verklaart te hebben niet met medische attesten wordt gestaafd. Verder wordt, in het kader van artikel 3 van het EVRM, erop gewezen dat geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend. De verwerende partij heeft geconcludeerd dat, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat het zou gaan om een standaardmotivering en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd. In tegendeel,

verzoeker wordt door deze motivering in de mogelijkheid gesteld om te weten om welke redenen een inreisverbod van drie jaar opportuun wordt geacht, en zich daar in rechte tegen te verweren. Dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd, blijkt derhalve niet.

Verzoeker, die betoogt dat de verwerende partij zich bedient van onwaarheden en voorbarige conclusies, moet daartoe concrete argumenten bijbrengen.

Verzoeker stelt dat het vermoeden van onschuld met de voeten is getreden en hij wordt beschouwd als een crimineel terwijl hem nog een borgsom werd toegestaan; dat niet afdoende onderzoek werd gedaan naar zijn gezinsleven, dat de stukken hieromtrent werden overgemaakt en dat op 30 augustus 2021 de beslissing werd gewijzigd en werd overgegaan tot de vrijlating van verzoeker en dat het feit dat de beslissing wordt gewijzigd na het toesturen van extra informatie impliceert dat de beslissing nooit had mogen worden genomen. Ook wijst verzoeker erop dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende op 30 augustus 2021.

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft de verwerende partij, voor zover zij binnen de marges van de verschillende hypothesen van artikel 74/1, §2 van de Vreemdelingenwet blijft, een discretionaire bevoegdheid. De gemachtigde is *in casu* binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar. Verzoeker betwist niet dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering en witwassen, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verzoekers argument dat hem een borgsom werd toegestaan doet daaraan geen afbreuk. Overigens wordt deze borgsom wel degelijk uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing. Verder kan nog worden gewezen op de inhoud van de beschikking van de Raadkamer inzake deze borgsom, zoals die is weergegeven in de nota van de verwerende partij. Ze luidt als volgt:

“Overwegende dat er ernstige aanwijzingen tot het plegen van de tenlastegelegde feiten bestaan die wijzen op de gevaarlijke geestesgesteldheid van in verdenking gestelde en het vrijlaten van in verdenking gestelde zonder voorwaarden en/of borg met een dergelijke geestesgesteldheid een gevaar betekent voor de openbare veiligheid en nieuwe soortgelijke misdrijven in de hand zou werken. Het onderzoek kent een normaal verloop en verschillende onderzoeksdaden blijven nog noodzakelijk te gebeuren.

Overwegende dat er nog steeds gevaar bestaat voor de openbare veiligheid en dat er nog steeds ernstige redenen bestaan om te zeggen dat:

- er gevaar bestaat op collusie nu er nog onderzoeksdaden dienen te gebeuren;*
- het gevaar bestaat dat betrokkene zich aan het optreden van het gerecht zal pogen te onttrekken gelet op de recente resultaten van de opvraging bij Europol waaruit blijkt dat in verdenking gestelde gezocht wordt voor feiten van stalking en diefstal in Albanië, er onduidelijkheid bestaat over zijn relationele status en ook zijn echtgenote beperkte bindingen met het Rijk lijkt te hebben;*
- er tevens recidivegevaar bestaat gelet op de resultaten van de bevraging bij Europol waaruit blijkt dat in verdenking gestelde veroordeeld werd voor feiten van drughandel en verboden wapenbezit.*

Overwegende dat de redenen van het aanhoudingsbevel nog steeds bestaan, doch dat nochtans de in verdenking gestelde in vrijheid kan worden gesteld op voorwaarde dat die invrijheidstelling afhankelijk gemaakt wordt van de verplichting om zekerheid te stellen ten einde de verschijning van de in verdenking gestelde, wanneer zulks van haar gevorderd wordt, bij alle proceshandelingen, meer bepaald in verband met het verder onderzoek, te waarborgen.”

Verzoeker, die in kennis werd gesteld van de nota van de verwerende partij, betwist niet dat dit de inhoud is van de beschikking van de Raadkamer. Hij toont, gelet op deze inhoud- niet aan waarom de verwerende partij zich ondanks het verlenen van een borgsom, alsnog kon steunen op de feiten waarvoor verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en alsnog kon oordelen dat er nog steeds een gevaar bestaat voor de openbare orde. Dit wordt immers bevestigd in de beschikking inzake de invrijheidstelling onder borgsom.

Waar verzoeker stelt zich vele vragen te stellen bij de ondervraging bij Europol en hij verwijst naar zijn “blanco strafblad uit Albanië” om te stellen dat hij niet begrijpt hoe hem kan worden verweten een recidivist te zijn, is de Raad van oordeel dat meer waarde moet worden gehecht aan de inhoud van de voormelde beschikking dan aan de kopie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. De authenticiteit daarvan kan immers niet worden gegarandeerd. Wat er ook van zij: zelfs met slechts de verwijzing naar het niet-

betwiste feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst -en dit maakt onmiskenbaar deel uit van de specifieke omstandigheden van het geval zoals dat is vereist door artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet- toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij hiermee geen rekening mocht houden temeer nu zij, zoals reeds gesteld, geen toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid doch binnen de standaardtermijn van drie jaar is gebleven. Verzoekers argument dat hij, omdat de schuldvraag nog niet is beantwoord, onterecht wordt gelabeld als een gevaar voor de openbare orde is derhalve een argument dat niet dienstig is.

Verder, waar verzoeker verwijst naar zijn gezinssituatie en ook hier de verwerende partij verwijt er geen afdoende onderzoek naar te hebben gedaan, kan worden gewezen op wat bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel werd gesteld: zelfs rekening houdend met een bestaand gezinsleven, is nog niet aangetoond dat er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft zich nooit op dat gezinsleven beroepen om te trachten een wettig verblijf te bekomen en bovendien worden geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die ertoe zouden leiden dat de overheid *in casu* een positieve verplichting zou hebben om verzoeker op het grondgebied te laten verblijven. Evenmin toont hij, specifiek in het licht van het inreisverbod aan, dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die hem zouden moeten toelaten onmiddellijk nadat hij gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, terug naar België te komen. Overigens, waar verzoeker erop alludeert dat hij zou zijn vrijgelaten eens er bewijzen voorlagen van zijn gezinsleven, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij werd vrijgelaten omwille van het feit dat hij zijn borgsom had betaald en een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Hij kan dus ook hierin niet worden gevolgd.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming pas werd ingediend nadat de bestreden beslissingen tot stand waren gekomen, valt niet in te zien hoe de verwerende partij hierover had kunnen motiveren of hoe dit anderszins de wettigheid van deze beslissingen zou kunnen aantasten.

Tot slot, waar verzoeker nog betoogt dat het sinds het uitbreken van het coronavirus onmogelijk is Albanië opnieuw te betreden, moet er vooreerst op worden gewezen dat verzoeker zelf stelt dat hij Spaanse verblijfsdocumenten heeft, en verder dat hij zijn bewering op geen enkele wijze hard maakt.

3.2.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissingen onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn genomen, en evenmin dat er niet afdoende werd gemotiveerd. Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3.3.1. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, en luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Albanië terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting

Bij een terugkeer zal verzoekende partij - onafgezien van het gevaar dat in zijn land van herkomst nog steeds bestaat - onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht. Zoals blijkt uit de aanvraag om internationale bescherming door verzoeker.

Verzoekende partij riskeert voor de hem ten onrechte ten laste gelegde feiten de doodstraf bij tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij heeft tevens een asielaanvraag ingediend, wat aantoont dat hij gegronder vrees heeft in Albanië. Een eventuele terugkeer zal dus absoluut niet mogen voorkomen.

Het middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

3.3.2. Verzoeker steunt zich op de elementen van het verzoek om internationale bescherming dat hij heeft ingediend na de totstandkoming van de bestreden beslissingen.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De Raad wijst erop dat op 25 oktober 2021 het verzoek om internationale bescherming waarnaar verzoeker verwijst kennelijk ongegrond werd verklaard door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter zake werd geoordeeld dat hij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Aldus is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond en heeft verzoeker geen belang bij zijn grief dat de verwerende partij zou hebben getuigd van onbehoorlijk bestuur.

3.3.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS